

Pronájemce, jenž dostal od soudu svolení, aby podal výpověď z bytu, musí vyčkati, až toto usnesení nabude právní moci. Nevyčkal-li právní moci této, a podal-li výpověď ještě před uplynutím rekursní lhůty, má soud výpověď z úřední povinnosti vrátiti, pořad práva jest vyloučen. Útraty zmatečného řízení. Odvolací soud rozhoduje v olázce útrat sporu s konečnou platností.

Usnesením okr. s. z 21. července 1919 bylo dáno domácím pánu A. svolení, aby nájemníku B. dal z bytu v domě jeho najatého výpověď. Ještě týž den, kdy toto usnesení bylo prohláшено, podal domácí pán A. proti nájemci svému B. soudní výpověď z bytu ku stěhování se dne 16. října 1919, kterou soud vyřídil usnesením ze dne 21. července 1919 č. j. R 65/19/1 doručiv ji nájemníku B. s příkazem, aby této výpovědi pod uvarováním exekuce v čas vyhověl nebo proti výpovědi své námitky podal.

Námitkám nájemníka B. proti této výpovědi v čas podaným okresní soud v H. po provedeném kontradiktorním řízení rozsudkem ze dne 7. srpna 1919 vyhověl, výpověď zrušil a vypovídající stranu odsoudil, aby odpůrci útraty sporu nahradila, a to z těchto důvodů:

Dle § 1. nař. ze dne 9. února 1919 čís. 62 sb. z. a n. může pronajímatel dáti výpověď z poměru nájemního jen se svolením příslušného okresního soudu a jen z důležitých příčin. Vyžaduje se tedy výslovné svolení soudní, které se vydá teprve po předchozím šetření a stanoveném řízení, a proti rozhodnutí soudnímu přísluší straně, která se jím cítí zkrácenou, právo stížnosti do 8 dnů. Z toho vyplývá, že usnesení obsahující soudní svolení k výpovědi, musí býti p r á v o p l a t n é, aby mohlo sloužiti za podklad řádné soudní výpovědi, neboť jinak nezabránilo by se bezdůvodným sporům nájemním, jak bylo úmyslem zákonodárce při vydání shora uvedeného nařízení. Také nebyly tímto nařízením ani zrušeny ani obmezeny předpisy soudního řádu v rozepřích ze smlouvy nájemní nebo pachtovní obsažené. § 560. c. ř. s. a násl., a platí dosud o lhůtách výpovědních ustanovení § 560. c. ř. s., podle kterého, není-li mezi stranami úmluvy zvláštní, musí se státi výpověď před vypršením lhůt předpisy určených nebo zvláštními zvyklostmi ustanovených. Předpisy výpovědními a stěhovacímí pro okres. H. řádně vyhlášenými stanoveny byly pro obce venkovské tohoto okresu lhůty výpovědní na základě místních zvyklostí: hromničná, svatojiřská, svatojakubská a svatohavelská.

V tomto případě rozhodnutí soudní o svolení k výpovědi před uplynutím termínu svatojakubského právní mocí nenabylo, a jest tudy výpověď před právoplatností usnesení tohoto podanou v termínu svatojakubském pokládati za předčasnou, a slušelo proto výpověď tu prohlásiti za bezúčinnou a zrušenou. Výrok o útratách sporu spočívá v § 41. c. ř. s.

O d v o l á n í žalobcovu zemský soud v Praze jako soud odvolací vyhověl, rozsudek v odpor vzatý a celé jemu předcházející řízení počínající usnesením ze dne 21. července 1919 č. j. R 65/19/1 jako zmatečné zrušil a uznal za právo, že se výpověď odmítá a že odvolatel nese útraty svého odvolání, a to s tímto odůvodněním:

Návrhu žalobcem v soudní výpovědi obsaženému vyhověno bylo podle §§ 562. a 564. c. ř. s. usnesením ze dne 21. července 1919 č. j. R 65/19/1, a byla tudíž výpověď z bytu podána před tím, než udělen byl právoplatně souhlas k výpovědi této.

Podle § 1. nař. z 9. února 1919 čís. 62. sb. z. a n. může dáti pronajímatel výpověď z poměru nájemního jen se svolením okresního soudu, v jehož obvodu jest pronajatý předmět. Ježto podle § 3. cit. nař. jest proti tomuto usnesení přípustna stížnost, dlužno beze vší pochybnosti ustanovení § 1. vykládati v ten smysl, že výpověď dána býti může teprve na základě právo platného svolení, a to tím spíše, uváží-li se, že podle § 4. odst. 2 cit. nař., byl-li soudem dán souhlas k výpovědi, nájemníku právo námitek proti ní nepřísluší.

I když tedy vypovídající v době, kdy podal výpověď, měl k ní souhlas okresního soudu, daný již usnesením ze dne 21. července 1919 č. j. Nc II. 29-19-9, nebyl tento ještě postačitelným základem k výpovědi ve smyslu § 1. cit. nař., poněvadž usnesení to nebylo ještě právoplatným.

Byla-li přes to prvním soudem výpověď zmíněným jeho usnesením příznivě vyřízena, stalo se tak porušením ustanovení tohoto paragrafu, čímž rozhodnuto bylo o věci, jež nepatřila na pořad práva; neboť v době podání výpovědi byla, postrádajíc zákonného podkladu svého, t. j. právoplatnosti soudního svolení, nepřipustnou a měla proto býti odmítnuta.

Tento nezákonný postup prvního soudu způsobil zmatek podle § 477 čís. 6. c. ř. s., kterého dbáti jest podle § 240. c. ř. s. z moci úřední v každém stadiu sporu. Přes to tedy, že odvolatelem ve spise odvolacím zmatek vytýkán není, bylo k němu hleděti a o něm rozhodnouti již v sezení neveřejném podle § 471. čís. 7 c. ř. s.

Odmítnutí výpovědi stalo se ve smyslu § 478. c. ř. s. se zřetelem ku předpisu § 563. c. ř. s.; neboť uplynutím lhůty v § 560.

čís. 2. c. ř. s. určené výpověď s účinkem pro termín nejbližší příští příznivě již vyřízena býti nemůže. Zmatečnost týká se nejen rozsudku, nýbrž i celého řízení počínajícího usnesením ze dne 21. července 1919 č. j. R 65/19/1, pročez podle § 477. odst. 1 c. ř. s. bylo to ve výroku usnesení vysloveno. Odvolatel nárok na náhradu útrat odpůrcem nemá, ježto podáním výpovědi své zavínil, že zmatečné řízení o ní bylo zavedeno (§ 51. odst. 1 c. ř. s.) a nese je tedy podle § 51. c. ř. s. ze svého.

Proti tomuto rozhodnutí podal toliko žalovaný dovolací rekurs pro nepřisouzení útrat sporu uváděje, že se proti správně vyřízené výpovědi z bytu mohl toliko námitkami brániti, a ježto ve sporu ve věci samé zvítězil, že mu náhrada útrat sporu náleží.

Když okresní soud první stolice tento, dovolací rekurs předložil, zamítl zemský civilní soud v Praze jako soud odvolací tento rekurs z důvodů:

Stěžovatel se domáhá svou dovolací stížností změny usnesení v odpor vzatého, pokud usnesení toto se týká náhrady útrat sporu jemu vzešlých ve stolicí první i druhé. Podle ustanovení § 528. c. ř. s. rozhoduje soud II. stolice o útratách s konečnou platností, dovolací stížnosti proti rozhodnutím takovým jsou nepřipustny, a mají býti soudem první stolice odmítnuty. Poněvadž soud první stolice v tomto případě podle uvedeného ustanovení se nezachoval, bylo odvolací stížnost odmítnouti soudem stolice druhé, protože se jako nepřipustná ku předložení soudu nejvyššímu nehodí.

Rozhodnutí zemského soudu v Praze ze dne 23. září 1919 č. j. Bc I. 116/1919.*)

Dr. Stehlíček.

Pojem přesídliti ve smyslu zákona ze dne 1. dubna 1919 čl. 181 sb. z. a n. znamená dosavadní sídlo opustiti a v obvodu jiné obce nové sídlo založiti.

Syn stěžovatelův byl přijat na obchodní akademii v Praze; chce bydlet u své tety, která má byt o dvou pokojích. Otec jeho žádal za povolení ku přestěhování do Prahy. Pražský společný bytový úřad žádosti té nevyhověl z důvodů, že jest v obvodu nedostatek bytů a není prokázána nutnost, aby se

*) Poznámka zasílatelova. Srv. k tomu článek r. z. s. Říhy »Soudní svolení k výpovědi nenahrazuje této« v Právniku 1919 na str. 239 uveřejněné,